

TEZAUŢ LITURGIC
12 NOIEMBRIE

**VIATA
SF. IERARH
IOAN
CEL MILOSTIV,
PATRIARHUL
ALEXANDRIEI**

ROMAN, 1993

Viața Sfântului Ierarh

Ioan cel Milostiv,

Patriarhul Alexandriei

Sfântul Ioan a fost fiul lui Epifanie ighemonul, care era de neam din Cipru. El, fiind crescut din tinerețe cu bună învățătură, avea înrădăcinată în inima sa frica de Dumnezeu, care îi era începutul înțelepciunii. Ajungând în vârstă, a fost silit de părinții săi să-și ia femeie cu care a și avut copii. Nu după multă vreme s-a lipsit întâi de fii, apoi s-a desfăcut și de legătura însoțirii; că mai întâi au murit fiii, iar după aceea s-a dus și soția pe urma lor. Așa a voit Dumnezeu ca Ioan să se desfacă de robia trupească și să primească viața duhovnicească.

Deci, fiind slobod, mulțumea lui Dumnezeu, Căruia, de atunci înainte, a început a-I sluji mai cu sârguință și fără împiedicare, îndeletnicindu-se neconținut cu rugăciunea și cu toate lucrurile plăcute Lui; dar mai ales era milostiv către toți cei ce sufereau de nevoi și sărăcie. Deci, pentru niște fapte bune ca acestea, l-a preamărit Dumnezeu între oameni, și nu numai de către cei deopotrivă cu dânsul ci și de împărat era cinstit și slăvit.

Când scaunul Patriarhiei de Alexandria era fără păstor, împăratul Iraclie, după rânduiala lui Dumnezeu, a înălțat pe acea treaptă pe Ioan, care, deși nu voia, dar mai apoi s-a plecat a primi hirotonia și s-a făcut păstor al Bisericii Alexandriei.

Începând a paște oile lui Hristos cele cuvântătoare, mai întâi s-a sânguit a-și curăți turma de eresuri, care atunci începuseră a se semăna de un oarecare Petru, ce se poreclea Fulon și Cnafeiu, patriarh mincinos al Antiohiei. Acesta a îndrăznit a adăuga cuvinte de hulă la cântarea cea întreit sfânta, zicând: „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, Care Te-ai răstignit pentru noi, miluiește-ne pe noi”, ca și cum ar fi pățimit Dumnezeirea în Domnul nostru Iisus Hristos.

Această hulă eretică înlăturând-o Sfântul Ioan, s-a întors spre lucrarea poruncilor lui Dumnezeu și spre facerea de bine a oamenilor săraci și scăpătați. Căci nu lăsa pe nimeni să plece de la dânsul deșert și mâhnit, ci dădea milostenie tuturor celor ce aveau nevoie și pe toți cei întristați îi mângâia nu numai cu cuvântul, ci și cu lucrul, pe cei flămânzi săturându-i, pe cei goi îmbrăcându-i, pe cei robiți răscumpărându-i și slobozindu-i, iar pentru cei bolnavi și străini având purtare de grijă. Milostenia lui era ca un râu ce curge neîncetat cu îndeostulare

și pe toți cei care așteptau ajutor de la dânsul, nu-i depărta.

La începutul păstoriei sale a chemat pe iconomii bisericii și le-a poruncit, zicând: „Să umblați prin toată cetatea și să-mi scrieți pe domnii mei”. Iar iconomii l-au întrebat: „Care sunt domnii tăi, stăpâne?”. Răspuns-a patriarhul: „Cei pe care voi îi numiți săraci și nevoiași, aceia sunt domnii mei; pentru că ei pot să mă ducă la locașurile cele veșnice și să-mi dea tot felul de ajutor spre mântuire”. Deci au mers iconomii și au scris pe toți săracii pe care i-au aflat prin ulițe și prin bolnițe în număr de șapte mii și cinci sute. Tuturor acestora, Sfântul Ioan le-a rânduit ca să li se dea din averea bisericilor câte un mertic pe fiecare zi, pentru hrană.

În acea vreme perșii se războiau asupra Siriei și au ars Sfânta Cetate a Ierusalimului, luând și cinstitul lemn al Sfintei Cruci și pe mulți creștini i-au dus în robie. Atunci fericitul Ioan a trimis corăbii cu grâu și cu aur ca să răscumpere pe cei robiți și să ajute celor ce erau în nevoi. Astfel, pe mulți, cu milostivirea sa, i-a scos din robie și din legături, izbăvind-i din nevoi. Dar pentru că nu putea fiecare a veni și a se apropia de dânsul fără împiedicare, pentru că nu-i spuneau slugile despre toți care veneau la dânsul, de aceea și-a ales două

zile pe săptămână, miercuri și vineri. În aceste zile stătea în ușile bisericilor împreună cu oarecare bărbați cinstiți, dând voie fiecăruia să vină la dânsul, să-i asculte plângerea și să judece pricinile ce se întâmplau între frați.

Astfel, izbăvea pe cei năpăstuiți și aducea pace între oameni, zicând: „De vreme ce mie întotdeauna îmi este liberă intrarea la Domnul Dumnezeu meu și vorbesc cu Dânsul prin rugăciune și cer orice voiesc, apoi pentru ce să nu dau voie și eu aproapelui meu să vină la mine fără opreală ca să-mi povestească nevoia sau strâmbătatea sa și să ceară de la mine orice voiește? Se cade a ne teme de Cel ce a zis: Cu ce măsură veți măsura cu aceea se va măsura vouă”.

Iar dacă s-ar fi întâmplat cândva fericitului de n-ar fi venit nimeni la dânsul, nici n-ar fi cerut cineva ceva de la el, atunci pleca întristat și cu lacrimi se întorcea la casa sa. Și-l întrebau uneori unii, pentru ce se întristează și se mâhnește? El le răspundea: „Acum smeritul Ioan n-a câștigat nimic și nici n-a adus ceva lui Dumnezeu pentru păcatele sale”. Iar fericitul Sofronie, prietenul lui, mângâindu-l, zicea: „Astăzi, cu adevărat ți se cade, părinte, să te bucuri pentru că oile tale viețuiesc în pace, fără prigonire și fără gâlceava, ca îngerii lui Dumnezeu”.

Odată ispravnicul bisericii i-a vestit cum că niște fecioare îmbrăcate bine, stau în mijlocul săracilor și cer milostenie. Deci, l-au întrebat dacă se cade să dea milostenie acelor fecioare ca și celorlalți săraci. Patriarhul le-a răspuns, zicând: „Dacă sunteți robi ai lui Hristos și ascultători ai smeritului Ioan, să dați așa precum a poruncit Hristos, necăutând în față, nici întrebând de viața celor care iau de la voi. Și să știți că nu dăm din ale noastre ci din ale lui Hristos; deci, să dăm precum a poruncit El. Iar dacă socotiți că nu va fi de ajuns averea Bisericii pentru atât de multă milostenie, eu la puțină voastră credință nu voiesc a fi părtaș. Pentru că cred lui Dumnezeu că de ar veni în Alexandria săracii din toată lumea ca să ia milostenie de la noi, averea bisericii tot nu se va împuțina”.

Apoi le-a povestit un fapt pentru lepădarea puținii lor credințe: „Când eram în Cipru, zice el, fiind de cincisprezece ani, pe când dormeam într-o noapte, mi s-a arătat o fecioară foarte frumoasă și bine îmbrăcată având cunună de măslin pe capul ei. Stând aproape de patul meu, m-a atins la piept și, deșteptându-mă, am văzut-o pe dânsa nu în somn, ci aievea stând înaintea mea. Apoi am întrebat-o pe dânsa, cine este și cum a îndrăznit a intra la mine, pe când eu dormeam. Iar ea căutând spre mine cu ochi veseli și cu față luminată, zâmbind, a zis: „Eu

sunt fiica cea mare a Marelui Împărat și cea dintâi între fiicele lui”.

Auzind eu acestea, m-am închinat ei. Iar ea a început iarăși a grăi către mine așa: „Dacă mă vei face prietenă, eu îți voi mijloci un mare dar de la Împărat și te voi duce înaintea Lui, pentru că nimeni nu are îndrăzneală la Dânsul mai mult decât mine. Eu L-am pogorât pe Dânsul din cer pe pământ și L-am făcut a se îmbrăca în trup omenesc”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Și m-am mirat de acea vedenie. Apoi cugetând, am zis în mine: „Cu adevărat, milostenia mi s-a arătat mie în chip de fecioară, căci o vădește cununa cea de măslin de pe capul ei, care este semnul milosteniei și mărturisesc chiar cuvintele grăite de fecioara aceasta, căci a zis: „Eu am pogorât pe Dumnezeu din cer pe pământ și L-am făcut a Se întrupa”. Pentru că Ziditorul, văzând pe om pierind, a voit să-l izbăvească, nefiind îndemnat de nimic altceva, decât numai de milostivire. Și plecând cerurile, S-a pogorât ca să miluiască zidirea Sa. Deci, mai vârtos decât toate, se cuvine a avea milostenie către cei de aproape și a da cât de multă milostenie, dacă voiește cineva să afle milă de la Dumnezeu”.

Astfel grăind în mine, îndată m-am sculat și am mers către biserică singur, când se lumina de ziuă.

Și mergând, am aflat pe cale un sărac gol, tremurând de frig; deci m-am dezbrăcat de haină și am dat-o celui sărac, zicând în mine: „Acum voi cunoaște de este adevărat ceea ce am văzut sau este înșelăciune”. Și am mers mai departe. Deci, mai înainte până a nu ajunge eu la biserică, m-a întâmpinat un om îmbrăcat cu haine albe și mi-a dat în mână o legătură ce avea într-însa o sută de galbeni și mi-a zis: „Primește aceasta, prietene”.

Iar eu am luat-o cu bucurie, însă îndată m-am căit că i-am luat, căci nu-mi erau de trebuință aceștia și m-am întors vrând să-i dau înapoi celui ce mi-i dăduse, dar nu l-am mai văzut. Și căutându-l cu dinadinsul, nu l-am mai aflat. Atunci am cunoscut că ceea ce am văzut a fost adevărat, iar nu înșelăciune. Din acea vreme orice am dat săracului, ispiteam dacă îmi va da Dumnezeu însutit, precum a zis. Și ispitind de multe ori, am aflat că așa este; iar mai pe urmă am zis în mine: „Încetează, suflete al meu, de a mai ispiti pe Domnul Dumnezeuul tău”.

Mergând Sfântul să cerceteze pe bolnavi – pentru că de două sau de trei ori pe săptămâna cerceta pe cei bolnavi –, l-a întâmpinat pe el un străin și i-a cerut milostenie, iar el a poruncit slugii sale să-i dea șase arginți. Deci, luând străinul arginții, s-a dus. Și vrând să ispitească îndurarea Sfântului, și-

a schimbat hainele și alergând pe altă cale, iarăși a întâmpinat pe fericitul Ioan și l-a rugat, zicând: „Miluiește-mă, stăpâne, că sunt robit”. Iar el iarăși a poruncit slugii sale ca să-i dea șase arginți.

Apoi sluga a zis stăpânului la ureche: „Stăpâne, acesta este săracul acela care a luat mai înainte șase arginți”. Iar patriarhul s-a făcut ca și cum n-ar fi auzit și a poruncit să-i dea. Străinul, luând și a doua oară milostenie, iarăși și-a schimbat hainele sale și a întâmpinat pe patriarhul pe altă cale, cerșind și a treia oară milostenie de la dânsul. Iar sluga a zis către patriarh: „Stăpâne, acesta este tot acela care a luat de două ori câte șase arginți și acum cere și a treia oară”. Atunci fericitul a răspuns slugii, zicând: „Dă-i lui doi arginți, că nu cumva să fie Hristosul meu, Care mă ispitește pe mine!”.

Un negustor oarecare, a cărui bogăție se înecase în mare și sărăcise foarte mult, ruga pe Sfântul să-i ajute, fiind în mare sărăcie; iar Sfântul i-a dat lui cinci litre de aur. Acela, luând aurul, a făcut cu dânsul multă negustorie; apoi, suindu-se într-o corabie, a plecat spre alte cetăți. Dar, pornindu-se furtună pe mare, i s-a înecat corabia a doua oară și numai singur a scăpat cu viață.

Și a venit iarăși la Sfântul Ioan, vestindu-l despre ceea ce i s-a întâmplat. Iar Sfântul a zis către dânsul: „Ai avut tu și alt aur strâns cu nedreptate și l-ai amestecat cu aurul Bisericii care ți l-am dat eu; pentru aceea ai pierdut și pe unul și pe altul”. Și iarăși i-a dat aur îndoit, ca la zece litre. Dar și a treia oară a pățimit aceeași rea întâmplare negustorul acela, căci toată marfa lui s-a înecat în mare și acum nu mai îndrăznește să se arate patriarhului, ci șezând în casa să se tânguie, presărându-și capul său cu cenușă, voind să se piardă singur pe sine.

Înștiințându-se despre aceasta Sfântul Ioan, a chemat pe negustorul acela și a zis către dânsul: „Pentru ce slăbești în curaj? Nădăjduiește spre Dumnezeu și nu te va lăsa pe tine; și mi se pare că pentru aceea ți s-a întâmplat aceasta, de vreme ce corabia ai câștigat-o cu nedreptate”. Acestea zicând, a poruncit să-i dea o corabie a Bisericii plină de grâu, apoi l-a eliberat pe el. Iar negustorul, luând corabia cu grâu, cea dată lui, a pornit pe mare și deodată s-a ridicat vânt puternic ce ducea corabia spre altă țară. Negustorul, văzând în vedenie pe făcătorul său de bine, Sfântul Ioan cel Milostiv, Patriarhul Alexandriei, stând la cârmă și îndreptând corabia, avea mare nădejde căci, cu rugăciunile lui, va ieși la bun sfârșit călătoria sa.

Mergând douăzeci de zile și douăzeci de nopți, a sosit la țărm în Britania. Atunci era în țara aceea foamete mare, dar înștiințându-se poporul că a venit în cetatea lor o corabie cu grâu, s-a bucurat foarte mult și a început a cumpăra. Deci, negustorul acela a început a vinde grâul cu preț, luând pentru jumătate aur și pentru jumătate plumb curat; și, întorcându-se, a venit la Decapoli, unde voia să vândă plumbul, dar pe care l-a găsit prefăcut în aur. Și așa, îmbogățindu-se, s-a întors cu bucurie în Alexandria, spunând tuturor acea minune ce se făcuse, din milă și cu rugăciunile Sfântului Ioan.

Sfântul mergând odată la biserică, s-a apropiat de dânsul un bărbat cinstit și de bun neam, căruia îi furaseră tâlharii toată averea și era într-o mare sărăcie. Deci patriarhul, milostivindu-se spre acel om cinstit și slăvit, care deodată a ajuns sărac dintr-atâta bogăție, a spus slugii sale la ureche, ca să zică iconomilor Bisericii să dea omului acela cincisprezece litre de aur. Văzând iconomii că este aur puțin în vistieria bisericii, n-au ascultat porunca patriarhului și au dat omului acela numai cinci litre, iar cele zece le-au oprit.

Întorcându-se patriarhul de la biserică la casa sa, s-a apropiat de dânsul o doamnă foarte bogată și slăvită și a dat în mâna lui o hârtie în care scria că

dăruiește bisericii cinci sute de litre de aur. Luând patriarhul hârtia și citind-o, a cunoscut prin darul Duhului Sfânt care era într-însul, cum că femeia aceea n-a dat tot cât pusese în mintea sa ca să dea - căci așa a vrut Dumnezeu -, fiindcă nici iconomii n-au dat omului celui sărac cât poruncise să-i dea, adică cincisprezece litre.

Venind Sfântul în casă, a chemat pe iconomi și i-a întrebat: „Cât ați dat omului celui prădat de tâlhari?”. Iar ei au mințit, spunând: „Cincisprezece litre, precum ai poruncit, stăpâne”. Însă Sfântul, dând pe față minciuna, scumpetea și neascultarea lor, a zis către dânșii: „De la voi să ceară Dumnezeu o mie de litre de aur, pentru că această doamnă binecredincioasă a vrut să ne dea o mie cinci sute de litre de aur. Dar de vreme ce voi, neascultându-mă pe mine, ați oprit zece litre, pentru aceea a sfătuit Dumnezeu pe această femeie ca să oprească o mie de litre. Iar dacă nu mă credeți pe mine, singuri veți cunoaște cu dinadinsul. Apoi îndată a chemat pe acea cinstită doamnă și a întrebat-o înaintea iconomilor, zicând: „Spune-ne nouă, doamnă, cât aur ai gândit să aduci, din dragostea ta cea către Dumnezeu!”.

Femeia, văzând că hotărârea ei nu s-a tăinuit de către Sfântul, a zis: „Cu adevărat, stăpâne, mai înainte cu câteva zile am scris pe hârtie ca să dau

în sfintele tale mâini o mie cinci sute de litre de aur. Iar a doua zi am desfăcut hârtia și am aflat, nu știu cum, că era ștearsă mia și numai cinci sute rămăseseră. Deci am gândit în mine că Domnul nu binevoiește ca să dau mai mult aur în mâinile sfinției tale, decât numai cinci sute de litre, și așa am făcut”. Acestea auzind iconomii s-au temut foarte și s-au rușinat. Apoi, căzând la picioarele sfântului, își cereau iertare.

Odată, din cauza năvălirii celor de alt neam, s-a strâns mulțime mare de popor în Alexandria și s-a făcut foamete mare. Iar Sfântul Ioan, hrănind mulțime de popor, a cheltuit toată averea bisericii și încă a rămas dator cu o mie de litre de aur. Acolo era un cleric care luase a doua femeie, după moartea celei dintâi. Și, neputând a se învrednici de o mai mare treaptă, a scris către patriarhul astfel: „Am mult grâu pe care voiesc a-l da lui Hristos prin mâinile tale și încă mai făgăduiesc și o sută cincizeci de litre de aur, numai fă-mă diacon”. Iar Sfântul, chemându-l, l-a certat pentru precupeția celor sfinte, zicând: „Cunoaște-ți păcatul tău și teme-te de pedeapsa lui Gheezi, căci Dumnezeu este puternic ca și fără grâul și aurul tău să ne hrănească în vreme de foamete”. Astfel grăind Sfântul către cleric, a venit un vestitor, spunându-i că au sosit din Sicilia două corăbii bisericești cu mult grâu. Auzind patriarhul, a căzut

în genunchi mulțumind lui Dumnezeu, care nu lasă pe cei ce nădăjduiesc spre Dânsul.

Acum să vorbim ceva și despre blândețea, smerenia și bunătatea Sfântului Ioan.

Doi clerici au fost certați până la o vreme, pentru o oarecare greșală. Deci unul dintre dâșii, smerindu-se, s-a căit iar celălalt mai mult s-a răzvrătit și mâniindu-se asupra patriarhului, mai multă răutate făcea. Iar patriarhul auzind aceasta, a vrut să-l cheme la sine, să-l îmblânzească și să-l învețe cu cuvinte bune ca să înceteze cu răutatea sa. Însă a uitat a face aceasta, așa voind Dumnezeu, ca să se arate mai mult smerenia Sfântului spre folosul tuturor.

Odată, săvârșind în biserică într-o zi însemnată jertfa cea fără de sânge, și-a adus aminte de clericul acela care era miniat asupra lui. Apoi și-a adus aminte și de cuvintele lui Hristos scrise în Evanghelie: „Dacă vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva asupra ta, lasă darul tău acolo înaintea altarului și du-te mai întâi de te împacă cu fratele tău”. Deci, depărtându-se puțin de la altar, a chemat pe clericul acela și a căzut la picioarele lui, cerând iertare de la dânsul. Atunci s-a spăimântat clericul văzând smerenia patriarhului său și a căzut și el la

picioarele Sfântului, cu plângere cerând iertare. Astfel împăcându-se Sfântul Ioan cu clericul său, s-a întors la altar și cu îndrăzneală a săvârșit dumnezeiasca jertfă, zicând: „Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri”. Iar clericul acela îndreptându-se, a viețuit cu plăcere de Dumnezeu și după aceasta s-a învrednicit de treapta preotească. Apoi Sfântul Ioan a mai arătat și alt chip de blândețe.

Un nepot al lui cu numele Gheorghe, a fost defăimat de unul din locuitorii Alexandriei, cu cuvinte urâte și de ocară. Deci, Gheorghe venind la fericitul Ioan, unchiul său, se jeluia asupra omului care-l ocărise pe el. Iar patriarhul, văzând pe nepotul său foarte tulburat și voind să îmblânzească mânia lui și să-l mângâie, ca și cum s-ar fi mâniat asupra celui ce-l ocărise, a zis: „Dar cum a îndrăznit acel om de neam prost a ocări pe iubitul meu nepot? Bine este cuvântat Dumnezeu că mă voi răzbuna asupra defăimătorului aceuia și-i voi face un lucru ca acela încât se va mira toată Alexandria”. Cu aceste cuvinte, mângâindu-se puțin Gheorghe, s-a mai liniștit și a mai încetat din plâns.

După aceasta, Ioan cel cu adevărat blând și smerit cu inima, a început a grăi către Gheorghe astfel: „Iubite fiule, dacă voiești a te numi nepot al meu,

apoi fii gata a răbda nu numai defăimări ci și răni, și a le ierta toate pentru Dumnezeu. Dacă voiești să te arăți de bun neam, apoi nu din sânge ci din faptele cele bune caută neamul cel bun; pentru că acela este de neam bun care nu se împodobește cu slava strămoșilor ci cu faptele cele bune și cu viață plăcută lui Dumnezeu. Acestea și mai multe ca acestea grăind Sfântul Ioan către nepotul său, a chemat pe ispravnic și i-a poruncit să nu ia bir bisericesc de la omul care-l ocărise pe Gheorghe, nepotul său, bir ce era dator a-l da în fiecare an, ci să-l lase liber. Astfel a făcut Sfântul Ioan omului aceluia, precum a făgăduit, adică lucrul de care s-a mirat toată Alexandria, cum spusese el. Pentru că în loc de răzbunare și de pedeapsă, a arătat facere de bine către dânsul.

Fericitul Ioan, vrând ca totdeauna să aibă pomenirea morții înaintea sa, a poruncit să i se zidească un mormânt, însă nu desăvârșit. Apoi a poruncit meșterilor ca în toate zilele de praznice mari să vină la dânsul și înaintea tuturor să-i zică cu mare glas: „Stăpâne, mormântul până acum nu s-a săvârșit; deci poruncește ca să-l săvârșim, căci moartea vine ca furul și nu știi în ce ceas va sosi”. Astfel își punea Sfântul Ioan înaintea sa pomenirea morții și totdeauna se pregătea pentru moarte.

Într-una din zile a venit un boier bogat la Sfântul și văzând așternutul lui învelit cu un acoperământ sărac, mergând la casa sa, i-a trimis o plapumă al cărei preț era de treizeci și șase de galbeni și a rugat pe Sfântul să se acopere cu acea plapumă. Patriarhul, nevrând ca să necăjească pe acel boier, pentru rugămintea lui, a primit plapumă și numai într-o noapte s-a acoperit cu ea. Apoi își zise:

„Amar ție, ticăloase Ioane, că te acoperi cu plapumă de mult preț, iar săracii, frații lui Hristos, pier de ger. Câți sunt care înnoptează fără acoperământ în vânt și în frig și abia au câte o rogojină sau câte o mică zdreanță? Câți sunt care se culcă goi pe gunoaie și tremură de frig, apoi fiind flămânzi, nu dorm toată noaptea și mor de frig? Vai mie, citi săraci sunt care doresc ca Lazăr să se sature din fărâmiturile ce cad din masa mea! Vai mie, citi străini și nevoiași sunt în cetatea aceasta care nu au unde să-și plece capul, ci afară stau toată noaptea și pătîmind, mulțumesc pentru toate Stăpânului Hristos! Iar tu, Ioane, vrând să dobândești odihna cea veșnică, petreci în răsfățare și toate le ai după plăcere! Viețuiești în casă frumoasă, porți haine moi, bei vin, mănânci pește ales și, pe lângă acestea toate, te-ai acoperit cu plapumă de mult preț. Ce mai nădăjduiești în veacul ce va să fie? Cu adevărat îți zic, ticăloase Ioane, nu vei dobândi împărăția cea veșnică, ci vei

auzi ca bogatul acela, ai primit binele în viața ta, iar cei săraci au primit cele rele. Binecuvântat să fie Dumnezeu, că în celelalte nopți smeritul Ioan nu se va mai acoperi cu această plapumă, ci săracii și nevoiașii se vor îndestula cu prețul ei”.

Făcându-se ziuă, îndată a trimis plapuma la târg să o vândă, ca astfel, cu prețul ei să cumpere haine săracilor. Iar când era să vândă plapuma s-a întâmplat de a trecut pe acolo chiar boierul care dăruise acea plapumă fericitului Ioan. Și văzând că se vinde, a cumpărat-o el și iarăși a trimis-o lui Ioan, rugându-l s-o țină pentru trebuința să. Sfântul, luând-o iarăși, a trimis-o ca s-o vândă. Dar boierul văzând-o, din nou a cumpărat-o și a trimis-o lui Ioan, rugându-l să se acopere cu ea. Ioan a trimis-o pentru a treia oară ca să fie vândută dar boierul, și de astădată cumpărând-o, a trimis-o iarăși lui Ioan. După acestea Sfântul Ioan a trimis la boierul acela, zicând: „Vom vedea cine din noi se va supăra mai întâi, eu vânzând-o, sau tu cumpărând-o și iarăși dându-mi-o”. În felul acesta Sfântul Ioan a luat mult aur de la acel boier pentru folosul săracilor.

Fericitul acesta știa să înduplece și pe cei avari spre milostenie și pe cei iubitori de argint să-i întoarcă spre iubirea de săraci. Căci știind un episcop cu numele Troil, foarte iubitor de argint, l-

a luat odată împreună cu sine la bolniță (spital) ca să cerceteze pe cei săraci și bolnavi. Cunoscând Sfântul că Troil are la sine aur, a zis către dânsul: „Părinte Troile, acum este rândul tău să mângâi pe acești frați săraci, dându-le milostenie”. Iar Troil, deși nu voia în sine, totuși de rușine, ca să nu se arate avar, a dat tuturor milostenie, începând de la cel dintâi până la cel mai de pe urmă și a deșertat treizeci de litre de aur. Iar după aceasta s-a căit și s-a necăjit pentru că împărțise săracilor atâta aur.

Venind acasă s-a culcat pe pat, bolnav și foarte mâhnit pentru aurul dat. Iar Sfântul Ioan a trimis după dânsul, chemându-l la masă, dar fiind supărat n-a mers, vestind pe Sfântul Ioan că este bolnav. Ioan, cunoscând pricina bolii sale - căci se îmbolnăvisese pentru aur -, a luat cu sine treizeci de litre de aur și a mers ca să cerceteze pe Troil. Venind la dânsul, i-a zis: „Iată, ți-am adus aurul pe care în spital l-am luat împrumut de la tine. Deci ia-l și scrie-mi cu mâna ta, ca să am eu de la Domnul acea plată, care era să fie a ta pentru aurul ce l-ai împărțit”. Iar Troil, văzând aurul s-a bucurat și luându-l, îndată s-a făcut sănătos, și, șezând a scris astfel: „Dumnezeule milostive, dă plată stăpânului meu Ioan, Patriarhul Alexandriei, pentru treizeci de litre de aur pe care l-am împărțit săracilor, pentru că el mi i-a înapoiat”.

Această scrisoare a lui Troil primind-o Sfântul Ioan, l-a luat și pe el cu sine la masă și l-a ospătat, iar în inima să se ruga în taină către Dumnezeu pentru el, ca să-i schimbe acea iubire de argint. În noaptea viitoare, Troil a văzut în vedenie o curte foarte frumoasă a cărei podoabă era negrăită, iar deasupra ușilor era scris astfel, cu litere de aur: „Locașul și odihna cea veșnică a lui Troil episcopul”. Și s-a bucurat Troil de casele frumoase ce i se pregătiseră.

Dar îndată s-a arătat un bărbat înfricoșat, ca și cum ar fi fost un postelnic împărătesc, și a zis către slugi: „Domnul a toată lumea a poruncit să ștergeți acea scrisoare de deasupra”; și îndată slugile au șters-o. Și cel care s-a arătat, a zis iarăși către slugi: „Scrieți astfel: Locașul și odihna cea veșnică este a lui Ioan, Arhiepiscopul Alexandriei, pe care și-a cumpărat-o cu treizeci de litre de aur”. Și deșteptându-se Troil din somn, s-a umplut de frică și a plâns că și-a pierdut casa aceea din cer, muștrându-se pe sine pentru iubirea de aur. Apoi, sculându-se, a alergat la fericitul Ioan și i-a vestit ceea ce văzuse. Iar fericitul Ioan l-a învățat cu multe cuvinte folositoare și din acel timp s-a îndreptat Troil și s-a făcut milostiv către toți și iubitor de săraci.

Odată fericitul Ioan a pierdut multă avere prin întâmplarea aceasta: Niște corăbii bisericești, fiind încărcate cu produse, când erau pe marea Adriatică s-a ridicat furtună mare și toată bogăția ce era în corăbii s-a înecat. Așa a voit Dumnezeu, ca încercarea credinței Sfântului Ioan să fie mult mai strălucită decât aurul cel pieritor. Numărul corăbiilor era de treisprezece, iar prețul produselor era de trei mii și trei sute de litre de aur. Sfântul Ioan, pierzând atâta avere cu care ar fi putut hrăni multă vreme pe săraci, a răbdat cu mulțumire, zicând adeseori cuvintele lui Iov: Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat.

Au venit la dânsul atunci mulți din cetățenii cei mai cinstiți vrând să-l mângâie în necaz. Iar el le-a răspuns: „Eu sunt pricina pierderii averii bisericești, că de nu m-aș fi înălțat cu mintea că dau multă milostenie, nu s-ar fi întâmplat înecarea bogăției. Eu m-am mândrit când am dat milostenie. Deci, vrând Dumnezeu să mă smerească, a trimis asupra mea sărăcia aceasta, pentru că sărăcia smerește pe om. Acum și eu singur petrec în sărăcie și încă și altora sunt pricinuator de lipsă, căci vor răbda foamete toți aceia care primeau hrană de la mine. Însă Domnul, nu pentru mine, ci pentru ei, nu-i va lăsa și le va da cele de trebuință”. Astfel cei ce veniseră să mângâie pe Ioan, au fost mângâiați de dânsul

auzind cuvinte de folos. Domnul a întors apoi sfântului averile îndoite, iar Ioan mai multă milostenie dădea săracilor, fiind foarte milostiv către cei ce aveau nevoie.

Odinioară, Ioan, mergând la biserica Sfinților Chir și Ioan, a alergat la dânsul o văduvă săracă, vestindu-i despre o strâmbătate ce pătimise din partea ginerelui său, cerând ajutor de la sfântul patriarh. Iar cei ce mergeau după Sfântul au zis: „Stăpâne, după ce te vei întoarce acasă, atunci vei asculta rugămintea acestei văduve”. Sfântul a răspuns: „Dar cum mă va asculta pe mine Dumnezeu, dacă eu nu o voi asculta pe dânsa?”. Deci, n-a pășit din loc până când n-a ascultat pe văduvă și a izbăvit-o de strâmbătate.

Un tânăr oarecare, după moartea părinților lui, se afla în mare sărăcie. Sfântul Ioan, înștiințându-se despre dânsul, a întrebat pe cei ce știau, cum a sărăcit, căci auzise că părinții lui fuseseră bogați. Deci, niște bărbați iubitori de Dumnezeu i-au spus cum că, părinții acestui copil erau foarte milostivi și toată averea lor au împărțit-o săracilor, iar fiului lor i-au lăsat numai zece litre de aur.

Murind mai întâi mama copilului, după aceea, apropiindu-se și sfârșitul tatălui său, a chemat pe

fiul și i-a pus înaintea lui cele zece litre de aur și chipul Preacuratei Născătoare de Dumnezeu.

Apoi a zis: „Iubite fiule, iată, din toată averea noastră au rămas numai zece litre de aur, iar pe cealaltă toată am pus-o în mâinile lui Hristos. Deci acum, spune-mi ce voiești ca să-ți las? Aurul acesta sau pe Stăpâna noastră Născătoarea de Dumnezeu, ca hrănitoare a ta?”. Copilul, trecând cu vederea aurul, a luat icoana Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, iar aurul a poruncit să-l dea săracilor. Astfel a dat săracilor cea mai de pe urmă avere a sa și, murind tatăl său, a rămas copilul sărac cu desăvârșire. Însă mergea în toate zilele și nopțile la cântare și la rugăciune în biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu.

Acestea auzind Cuviosul Ioan, s-a minunat de fapta cea bună și de înțelepciunea acestui copil și l-a iubit din tot sufletul. Și de atunci, ca un adevărat părinte al celor săraci, avea mare purtare de grijă pentru acest copil, gândindu-se ce milă să-i arate. Apoi a chemat pe iconomul său în taină și a zis către dânsul: „Voiesc să-ți spun un lucru, dar vezi să nu spui nimănui”. Iar iconomul a făgăduit că va păzi taina ce-i va spune. Și a zis patriarhul: „Mergi și ia o hârtie, apoi scrie pe ea o diată ca din partea unui oarecare om cu numele Teopempt și spune că eu aș fi rudenie de aproape cu acel copil sărac.

După aceea, mergi și spune tânărului aceuia astfel: Oare nu știi, frate, că ești rudă cu patriarhul? Drept aceea nu ți se cade să pătimești așa în sărăcie. Apoi arată-i și scrisoarea, să-i spui: Dacă tu, fiule, te rușinezi a te arăta patriarhului, cum că-i ești rudă, eu îi voi vorbi despre tine”.

Mergând iconomul, a făcut după porunca patriarhului. A scris pe o hârtie veche scrisoarea și, chemând pe copil, i-a arătat-o ca și cum ar fi fost acea scrisoare a tatălui său, în care se dovedea că este rudenie cu patriarhul. Iar copilul, citind scrisoarea, s-a bucurat, dar se rușina pentru că era foarte sărac și îmbrăcat în haine proaste. Deci a rugat pe iconom să vorbească patriarhului despre dânsul. Mergând iconomul la Sfântul, l-a vestit; și a zis Sfântul: „Spune copilului că așa zice patriarhul: Mi-aduc aminte cum că moșul meu avea un fiu, dar la față nu-l cunosc, și bine vei face de-l vei aduce pe el la mine și să aduci și scrisoarea împreună cu tine”. Mergând iconomul, a adus pe copil, care a arătat Cuviosului scrisoarea. Iar el a îmbrățișat pe tânăr cu dragoste și a zis: „Bine ai venit, fiul moșului meu”. Și i-a dat lui avere multă, apoi i-a cumpărat casă și i-a dat toate cele de trebuință. După aceea l-a însoțit cu o fecioară de bun neam, sînguindu-se a-l face bogat, cinstit și slăvit, pentru ca să se îplinească cele zise în

psalmi: N-am văzut pe cel drept părăsit, nici neamul lui cerând pâine.

Sfântul Ioan era și către cei bolnavi foarte milostiv, căci adeseori le slujea el singur și ședea lângă cei ce răposau, ajutându-le cu rugăciunile sale la ieșirea sufletului. Adeseori singur săvârșea dumnezeiasca Liturghie pentru cei răposați, zicând că dumnezeiasca Liturghie care se săvârșește pentru cei răposați, foarte mult ajută sufletelor. Apoi spunea un fapt ce s-a întâmplat mai înainte în Cipru, în acest chip:

„A fost un om din Cipru rob în Persia și ținut în grele legături; pentru care s-a vestit părinților lui care viețuiau în Cipru cum că a murit. Ei, plângând după dânsul ca după un mort, au început a face pomenire de trei ori pe an, aducând daruri la biserică pentru sufletul lui la săvârșirea dumnezeieștii slujbe. Trecând patru ani, fiul lor a scăpat din legături și din robie și a venit acasă. Văzându-l părinții, s-au spăimântat ca și cum ar fi înviat din morți. Ei se bucurau de scăparea lui și îi spuneau că de trei ori pe an au făcut pomenire pentru el.

Apoi i-a întrebat fiul lor în ce zi îi făceau pomenire? Iar ei au răspuns că în ziua dumnezeieștii Arătări (adică Botezul Domnului), la Paști și la Cincizecime

(Rusalii). Iar el, auzind aceasta, și-a adus aminte și spunea că „în acele zile venea la mine în temniță un bărbat cinstit cu o făclie; atunci cădeau legăturile de la picioarele mele și eram slobod; iar în celelalte zile iarăși eram ținut în legături”.

Fericitul Ioan avea multă grijă, să nu osândească pe nimeni pentru nici un fel de greșeli, și mai ales pe călugări, de vreme ce a greșit odată în aceasta și de atunci niciodată nu osândește pe călugări. Căci i s-a întâmplat lucrul acesta.

Un călugăr tânăr a umblat prin Alexandria câteva zile împreună cu o fecioară tânără și foarte frumoasă. Unii, văzând aceasta, s-au scandalizat, crezând că pentru păcat umblă cu dânsa. Deci, au spus aceasta Sfântului Ioan Patriarhul, care îndată a poruncit să-i prindă pe amândoi și, bătându-i, să-i închidă deosebit în temniță. Dar în noaptea următoare, călugărul acela s-a arătat patriarhului în vis, arătându-i spatele său foarte rănit din bătaia cea fără de milă și a zis către dânsul: „Oare plăcută îți este ție fapta aceasta, stăpâne? Oare așa ai învățat de la Apostoli a paște turma lui Hristos? Să mă crezi căci, ca un om, te-ai înșelat”. Acestea zicându-le, s-a dus de la dânsul.

Patriarhul, deșteptându-se din somn, se gândea la ceea ce văzuse și cunoscându-și greșeala să, ședea

pe pat necăjit și mâhnit. Apoi, făcându-se ziuă, a poruncit să aducă pe monahul acela, vrând să vadă dacă este asemenea celui ce i s-a arătat în vedenie. Deci, a venit monahul cu mare nevoie, căci nu putea să se miște de mulțimea rănilor. Iar când l-a văzut patriarhul a rămas încremenit, neputând a răspunde vreun cuvânt; ci după vreun ceas, venindu-și în sine, a rugat pe monah să-și dezbrace haina sa și să-i arate spatele ca să vadă dacă este așa rănit precum îl văzuse în vis; și abia plecându-se monahul rugăminții, a început a se dezbrăca de haina sa. Pe când se dezbrăca, i s-au descoperit fără voie, părțile trupului cele ascunse și l-au văzut toți că este famen, dar de vreme ce era tânăr, nu putea nimeni să-l cunoască pe el.

Văzând patriarhul trupul lui zdrobit de răni, i-a părut foarte rău de aceasta și, trimițând la cei ce pârâseră pe monah, i-a depărtat pe ei de la biserică trei ani. Apoi de la monah își cerea iertare, zicând: „Iartă-mă, frate, de vreme ce din neștiință am făcut aceasta și am greșit lui Dumnezeu și ție. Însă nu ți se cădea nici ție să umbli împreună cu fecioara prin cetate fără sfială, ca să nu se smintească mirenii, căci porți chipul monahicesc”.

Atunci monahul a început a grăi cu multă smerenie: „Să mă crezi, stăpâne, că nu mint, ci adevărul îți spun. Mai înainte de această

întâmplare, fiind eu în Gaza și mergând să mă închin mormântului Sfinților Mucenici Chir și Ioan, m-a întimpinat această femeie într-o seară și, căzând la picioarele mele, m-a rugat cu lacrimi ca să n-o opresc a merge împreună cu mine; iar eu, lepădându-mă de ea, am fugit. Însă ea, mergând în urma mea, zicea: „Te jur pe tine cu Dumnezeu lui Avraam, Care a venit să mântuiască pe cei păcătoși și are să judece viii și morții, nu mă lăsa pe mine!”.

Auzind eu acestea, am zis către dânsa: „Pentru ce mă juri așa, fecioară?”. Iar ea a răspuns: „Eu sunt evreică și doresc să las credința părintească cea greșită și să fiu creștină. Deci te rog, părinte, nu mă lăsa pe mine, ci mîntuiește-mi sufletul, care voiește să creadă în Hristos”. Acestea auzindu-le, m-am temut de judecata lui Dumnezeu și, luând-o pe dânsa împreună cu mine, am învățat-o sfânta credință. Apoi, venind la mormântul Sfinților Mucenici, am botezat-o pe ea în biserică; și umblu cu dânsa întru nevinovăția inimii, până când o voi duce într-o mănăstire de fecioare.

Patriarhul, auzind acestea, a oftat și a zis: „Câți robi ascunși are Dumnezeu și pe care noi păcătoșii nu îi știm”. Apoi a spus înaintea tuturor vedenia ce a avut pentru dânsul, noaptea, în vis. Și luând o sută de galbeni, i-a dat monahului acelaia. Iar el n-a vrut să ia nici unul, zicând: „Monahul care

crede că Dumnezeu are purtare de grijă pentru dânsul, aceluia nu-i trebuie aur; iar cel ce iubește aurul, acela nu crede că este Dumnezeu”. Acestea zicând, s-a închinat patriarhului și s-a dus.

De atunci, fericitul Ioan a început mai mult a cinsti pe călugări, și pe cei buni și pe cei ce i se păreau a fi răi. Apoi a zidit o mănăstire a monahilor celor străini și mai cu dinadinsul se îngrijea ca să nu osândească pe cineva. El, ca un păstor bun, își îngrijea oile sale ca să nu îndrăznească a osândi pe nimeni, deși cu adevărat ar fi greșit; ci fiecare să-și vadă de păcatele sale, iar nu pe cele străine.

Iar când s-a întâmplat în Alexandria de a fugit un tânăr cu o călugăriță la Constantinopol și toți îl ocărau zicând că a pierdut două suflete, și pe al său și pe al monahiei aceleia, și că a făcut sminteală tuturor, pentru că este scris: Vai aceluia prin care vine sminteală! Atunci Sfântul Ioan zicea către dâșii: „O, fiilor, încetați de a osândi, pentru că și voi sunteți vinovați de două păcate. Păcatul cel dintâi este că ați călcat porunca lui Dumnezeu, osândind pe cel ce a greșit, căci scris este: Mai înainte de vreme nu judecați. Iar al doilea, că clevețiți asupra fratelui, neștiind dacă el greșește până astăzi sau că acum s-a pocăit”. Apoi le spunea lor faptul acesta, zicând:

În cetatea Tirului, umblând un călugăr pe o uliță, l-a văzut o desfrânată, care era în cetatea aceea cunoscută de toți, cu numele Porfirie, și a început a striga în urma monahului: „Miluiește-mă, părinte, precum și Hristos a miluit pe păcătoasa!”. Iar el, nesocotind rușinea oamenilor, a zis către dânsa: „Urmează-mi!”. Și, luând-o pe ea de mână, a scos-o afară din cetate, în văzul tuturor; apoi îndată a străbătut vestea prin toată cetatea că un monah a luat pe Porfirie desfrânată de soție. El însă a dus-o pe dânsa la o mănăstire de femei. Pe când mergea, Porfirie a găsit un copil lepădat în cale, pe care l-a luat ca să-l crească, ca pe un fiu. Iar după câțeva vreme s-a întâmplat de au mers niște oameni din Tir în acea parte de loc unde era bătrânul acela și Porfirie. Aceia, văzând-o pe dânsa că are copil, au zis către dânsa în batjocură: „Frumos copil ai născut, Porfirie!”. Apoi, întorcându-se, au vestit pretutindeni: „Porfirie a născut un prunc cu acel călugăr, și noi l-am văzut cu ochii, că semăna cu călugărul”.

Iar când bătrânul a văzut sfârșitul său mai înainte și ducerea sa către Domnul, a zis către Pelaghia – pentru că așa a numit-o când a îmbrăcat-o în chipul călugăresc: „Să mergem în Tir, pentru că am o trebuință acolo și voiesc să mergi și tu împreună cu mine”. Iar ea, ascultându-l, a mers cu

dânsul și au venit în cetate, ducând împreună cu ea și copilul care era acum de șapte ani.

Când au intrat în cetate, bătrânul s-a îmbolnăvit și au venit mulți cetățeni ca să-l cerceteze pe el. Și bătrânul a zis către dâșii: „Aduceți-mi o cădelniță cu foc”. Și i-au adus. Iar el a turnat cărbunii cei aprinși din cădelniță în sânul său și i-a ținut până s-au stins de tot și s-au răcit; însă cărbunii n-au ars, nici trupul, nici hainele lui. Apoi bătrânul a zis: „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce a ferit odinioară rugul cel nears de foc; El îmi este martor că precum acești cărbuni aprinși n-au ars trupul meu, nici focul nu s-a atins de hainele mele, așa și eu n-am cunoscut păcat trupesc de când m-am născut”. Zicând acestea și-a dat sufletul său Domnului. Toți văzând aceasta s-au mirat și au preamărit pe Dumnezeu, Cel ce are pe robii Săi ascunși.

Această povestire spunând Sfântul oamenilor, îi învăța pe dâșii, zicând: „De aceea, frații mei și fiii mei, nu fiți grabnici spre a osândi; pentru că de multe ori vedem păcatul celui ce greșește, iar pocăința lui, care o face în taină, nu o știm”.

Astfel învățând păstorul cel bun oile sale cele cuvântătoare și îndreptând bine Biserica lui Hristos, s-au sculat perșii asupra țării aceleia. Iar

el a plecat cu corabia la Constantinopol, căci a ascultat pe Cel ce a zis: Când vă vor izgoni pe voi dintr-o cetate, fugiți în alta. Iar după ce a pornit din Alexandria, s-a îmbolnăvit pe cale și i s-a arătat un bărbat ținând în mâini un sceptru de aur și zicând către dânsul: „Împăratul împăraților te cheamă la Sine”. Din aceasta Sfântul a cunoscut că i s-a apropiat sfârșitul.

Apoi sosind în Cipru, care era patria lui, n-a putut să meargă mai departe, ci intrând în cetatea sa, Amatunda, a adormit în pace. Iar mai înainte de a muri a zis: „Mulțumescu-Ți Ție, Doamne Dumnezeul meu, că m-ai învrednicit pe mine a-Ți sluji Ție și, că din bunătățile lumii acesteia, nimic nu mi-am oprit decât a treia parte dintr-un argint, dar și aceea poruncesc să fie dată săracilor. Iar când am fost ales episcop al Alexandriei, am aflat la episcopia mea aproape opt mii de litre de aur și, din dragostea iubitorilor de Dumnezeu, am adunat mai mult de zece mii de litre de aur, pe care toate le-am dat lui Hristos, Căruia și sufletul meu I-l dau acum”.

Atunci patriarhul a fost îngropat în cetatea patriei sale, în casa lui Tihon, făcătorul de minuni, între trupurile a doi episcopi care erau îngropați acolo. Iar când au voit să așeze și pe Sfântul Ioan împreună cu dânsii, atunci acele sfinte trupuri

mișcându-se, ca și cum ar fi fost viu, s-au despărțit unul de altul și au făcut loc trupului Sfântului Ioan în mijlocul lor. Această minune au văzut-o toți cei ce se întâmplaseră să fie acolo și, minunându-se, au preamărit pe Dumnezeu.

Nu se cuvine a tăinui minunea ce s-a făcut după îngroparea lui. O femeie, căzând într-un păcat greu și neputând a-l mărturisi de rușine părintelui său duhovnicesc, a venit cu credință la Sfântul Ioan, care era încă viu, însă bolnav și aproape de moarte. Și, căzând la picioarele lui, cu multe lacrimi striga, zicând: „O, prea fericite, eu nevrednica am făcut un păcat mare care nu poate intra în urechile omenești; dar știu că dacă vei voi, poți a mi-l ierta, pentru că Domnul a zis vouă: Ceea ce veți dezlega pe pământ va fi dezlegat și în cer și căroră veți ierta păcatele, se vor ierta lor”.

Atunci fericitul a zis femeii: „Dacă ai venit cu credință, apoi mărturisește-mi mie păcatul”. Femeia răspunse: „Nu pot, stăpâne, a-l mărturisi, pentru că mă stăpânește o mare rușine!”. Iar Sfântul a zis: „Dacă te rușinezi a-l mărturisi cu buzele, mergi dar de-l scrie pe o hârtie și să o aduci la mine”. Însă ea a zis: „Nici aceasta nu o pot face”. Sfântul a zis: „Scrie-l și pecetluiește-l și dă-mi-l mie”. Femeia, scriind păcatul ei, l-a dat sfântului, apoi l-a jurat să nu-l despecetluiască, nici ca să

citească acea scrisoare. Sfântul Ioan, luând scrisoarea, a cincea zi a răposat. Iar pentru scrisoarea aceea n-a spus nimănui nimic și femeia pe atunci nu era în cetate.

Deci, aflând că a murit patriarhul și l-au îngropat, suspina, pentru că socotea cum că după moartea Sfântului, luând alții scrisoarea, au aflat păcatul ei. Deci, venind la mormântul Sfântului, ca și către un om viu striga, zicând: „Omule al lui Dumnezeu, ție însuși n-am îndrăznit a-mi mărturisi păcatul și acum iată că este vădit tuturor. O, mai bine era dacă nu ți-aș fi dat hârtia aceea cu păcatele mele. Vai mie, ticăloasa, că, vrând a fugi de rușine, la mai mare rușine am ajuns, căci sunt tuturor batjocură și în loc de tămăduire, am luat rană cumplită. Dar nu mă voi depărta de la mormântul tău, plăcutule al lui Dumnezeu, până ce nu-mi vei spune unde ai pus scrisoarea mea, pentru că știu că n-ai murit, ci și acum ești viu”.

Așa strigând, a rămas la mormântul Sfântului trei zile, iar în a treia noapte a ieșit aievea Sfântul Ioan din mormântul său împreună cu cei doi episcopi care zăceau împreună cu dânsul, și a zis către cea care plângea: „O, femeie, pentru ce nu ne dai nouă odihnă; ci și hainele noastre le uzi cu lacrimi”. Astfel zicând, i-a dat hârtia pecetluită și i-a spus: „Primește scrisoarea ta și dezleag-o”. Apoi iarăși s-

au întors la locurile lor. Iar femeia, ținând hârtia, a văzut pecetea ei întreagă și, dezlegând-o, a aflat scrisoarea ei ștersă, iar în locul acela era scris astfel: „Pentru Ioan, robul Meu, s-a șters păcatul tău”.

Atunci s-a bucurat acea femeie foarte mult, primind prin minune iertarea păcatelor. Apoi s-a întors la casa ei, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu și mărinind pe plăcutul Său, Sfântul Ioan cel Milostiv. Cu ale căruia rugăciuni să arate Domnul mila Sa și spre noi și să șteargă toate păcatele noastre și să ne scrie și pe noi în cartea vieții, în vecii vecilor. Amin.

